

Boksen

Ik zit nog met een ei en dat heet het Sportgala 2014, meer in het bijzonder wat de Sportvrouw van het Jaarverkiezing betreft en de heisa die is ontstaan rond de niet-verkiezing van bokster Delfine Persoon. Bon, dat optreden van Kimmeke Clijsters was behoorlijk ongelukkig en het zou slim zijn om haar in het vervolg beter te programmeren (en *en passant* ook beter te coifferen). Of Nathalie Meskens in te huren, want dan weten we dat het om te lachen is.

Men heeft een wereldkampioene boksen minder hoog ingeschat dan een Europese bronzen medaille zevenkamp. Na analyse van de resultaten kan dat, in tegenstelling tot wat ik eerder heb beweerd in de digitale column van maandag, niet volledig op het conto worden geschreven van de Franstalige collega's. (De verkiezing van Wilmots als coach van het jaar wel, maar dat is een ander verhaal.)

Overigens had men het in die discussies nooit over de derde van de verkiezing bij de vrouwen, Evi van Acker, de bronzen WK-medaille in het zeilen. Deze keurige jonge vrouw heeft al eens gewonnen in 2012, maar ook zij had reden tot klagen want kreeg maar negen eerste plaatsen en 205 punten, terwijl ze toch derde van de wereld was. Thiam had 527 punten en 76 eerste plaatsen. Persoon had 416 punten en 47 eerste plaatsen. Het was dus niet eens close en dat ligt ook aan de Nederlandstalige journalisten, mijzelf in de eerste plaats.

Een sport voor uw dochter?

Voor wie zich ergert aan wat volgt, eerst even dit: over de sportieve prestaties van Delfine Persoon kan geen twijfel bestaan. Die vrouw had al lang gedetacheerd moeten zijn naar het leger of waar dan ook, om zich geheel op haar sport te kunnen toeleggen. In een land dat zwemt in de overheidsambtenaren is het een schande dat die ene overheidsambtenaar die in iets de allerbeste van de wereld is, niet een paar jaar kan worden vrijgesteld om over de hele planeet haar ding te doen, in haar geval collega-sporters gaan aframmelen.

Waarmee we bij de pointe van deze column zijn aanbeland. Kijk eens diep in uw hart en durft u dan nog luidop zeggen: jaaa, wij vinden boksen een topsport? Ja? En vindt u dat ook een toffe sport voor uw kinderen, voor uw dochter bijvoorbeeld?

Neen, dat vindt u niet en heel wat journalisten ook niet.

Toch heeft Delfine Persoon veel fans omdat we weten wat die vrouw doet voor haar sport, elke dag weer, na haar uren bij de spoorwepolitie. Een paar keer per jaar slaat ze een tegenstandster tot moes of probeert dat althans want als ze dat zelf niet probeert, zal die andere dat proberen.

In tegenstelling tot het op techniek gebaseerde olympisch boksen, is de finaliteit van het profboksen elkaar zoveel mogelijk pijn doen en als het even kan de andere tegen de grond slaan.

Was dat niet het probleem van Delfine Persoon en van nogal wat journalisten die moesten stemmen? Profboksen behoort niet meer tot de courante sportberichtgeving zoals twintig jaar en langer geleden, omdat er geen actieve beroeps-journalisten meer zijn die boksen volgen. Boksen is een marginaal mediafenomeen en vrouwenboksen is de marge van de marge, maar tegelijk fascineert het omdat het appelleert aan ons dierlijk instinct. Tot de ratio terugkeert en dan denken we: wat we een mens in de straat niet mogen aandoen – zo hard op zijn of haar hoofd slaan tot het licht uitgaat – is dat nog wel sport?

Schroom diep van binnen om het dierlijke te omarmen en een gebrek aan exposure in de media tenzij dan de profiling als een rareiteit: dáárom heeft Delfine Persoon niet de stemmen gekregen waar ze op had gehoopt. Al ben ik er vrij zeker van dat een Belgische man die *pound for pound* de beste van de wereld is, vandaag wellicht wél sportman van het jaar is. Moraal van het verhaal: mannen die op elkaar slaan kan sport zijn, vrouwen die op elkaar slaan niet. Het glazen plafond, jawel; nog altijd te verkiezen boven een glazen kin.

**Profboksen
appelleert aan
ons dierlijk
instinct, maar
wat we een
mens in de
straat niet
mogen aandoen
– iemand zo
hard op het
hoofd slaan tot
het licht uitgaat
– is dat nog wel
sport?**

